

CANNES

DAILY EXT., NOČ

DAN 1

Avtocesta Trst—Genova, pasat in 190 km/h. Poslušam *Gypsy Kings*, kričim in evforično tolčem po volanu. 1000 kilometrov dolga pot mi prične predstavljati problem šele v zgodnjih jutranjih urah, ko se med Genovo in Nico izmenja okrog 130 tunelov in se očesne zenice, utrujene od celonočne vožnje, neprestano širijo in krčijo. Na francoski meji me nihče ne zaustavi (na srečo, saj imam vizo le za štiri dni) in tako je prvi pravi postanek šele v La Bocci, predmestju Cannesa, kjer je lociran moj hotel *Pierre & Vacances*. Prvo razočaranje je sobica formata 2,5x5 m, ki spominja na sobice v študentskem naselju, vendar ima z balkona lep pogled na palme, hotelski bazen in železniško proggo. Opravim nekaj telefonov (predvsem neuspešno, saj Francozi, če že, govorijo obupno angleščino) in se vsled tega lastnoročno odpravim v Cannes.

Gneča, vročina, švigajoči in ropotajoči harley davidsoni, sonce, morje in seveda nikjer parkirišča. Malo kasneje zopet problemi z lociranjem mojih distributerjev. Kupim si metrski sendvič in se sprehajam po korzu, ki ga krasijo velikanski plakati filmov, ki so v različnih selekcijah, na marketu ali pa še v delu (npr. **Kolumb** Ridleyja Scotta ali pa **American Dreamers** Emira Kusturice). Pred filmsko palačo se že ob dveh popoldan prične zbirati neznosna množica ljudi in misleč, da se bo v kratkem nekaj zgodilo, sedem na robnik v neposredni bližini in vse skupaj neprizadeto opazujem. Utrujen zadremam in ko se okoli sedmih zvečer prebudim, opazim rahle premike v smeri bližajočega dogodka. Vse skupaj se zgodi ob osmih. Imam zelo dobro pozicijo in vidim bližajoče se zvezde, ki stopajo po znamenitih stopnicah z rdečo preprogo. Depardieu, Sharon Stone, Michael Douglas, Alain Delon, Stephanie... zvezdnemu blišču ni videti kraja in ker me prične boleti glava od vreščanja množice, bliskanja fotoaparatorov in močnih TV reflektorjev, se odločim za vrnitev v hotel, in ker je usoda pač takšna, srečam del slovenske delegacije: Marcela Štefančiča, jr., Vasjo Bibiča in Diega Andresa Gomeza, s katerimi smo odšli na pizzo. Za boljšo predstavo o velikosti Cannesa še zanimivost, da sta v isto restavracijo prišli večerjat še dve slovenski novinarki, Nina Zagoričnik in Majda Širca. In končno se je prvi dan končal.

DAN 2

Zbudil sem se relativno pozno in začuda nisem imel problemov z iskanjem gospe Ueki Futaba, predstavnice *World sales* agencije, ki skrbi za prodajo mojega filma. Pove mi, da je projekcija ob 17.30 in da že imamo francoskega distributerja. Projekcija je v kinu *Ambassades* in kakor ocenjujejo strokovnjaki, je dobro obiskana. Dober odziv gledalcev, smeh in čestitke po filmu. Obvestijo me, da je v mojo čast organiziran sprejem. Na sebi imam strgane kavbojke, majico z napisom *Grandma goes south* in rdečo jakno, ki mi jo je posodil moj krojač Marko. Prvi problemi se pojavijo že pred vhomom v hotel *Savoy*, kjer me ne spustijo naprej. Ko so

opozorjeni, da je to pravzaprav moj party, se spoštljivo umaknejo. Na terasi hotela *Savoy* mrgoli Japoncev v smokingih in med njimi le nekaj Evropejcev in Američanov. Sam gospod Tokuma je tu in rokovanje ter prikljanje traja tako dolgo, da se že ustrašim za svoj kozarec vina in hladni bar, ki me čaka nekje na dnu hotelske terase. Z menoj je Diego, ki vse vestno poslika. Povabilo na tokijski festival, nov film za Japonce, intervju z novinarko časopisa *Moving Pictures*, slikanje z Japonko v kimonu in nato mogoče že kozarček vina preveč. Spoznam Roberta Nixona, ki je produciral filme Spika Leeja in ki bo produciral novi film v režiji Roberta de Nira. Z Diegom odideva med zadnjimi s povabilom na večerjo po jutrišnji projekciji. Malo križarjenja po mestu in zopet sladka postelja.

DAN 3

Sestanek z Bobom (Robert Nixon) je prijeten. Zagotovi mi, da kadarkoli se pojavim s projektom in zanj priskrbim nekaj denarja, on prispeva še enkrat toliko in producira film. **Babica** mu je izredno všeč in sploh je navdušen nad mojo mladostjo in vsestranskostjo. Skupaj kosimo z Liso, ki je njegov partner, nato pa se grem preobleč za projekcijo in večerjo. Počutim se kot tepec sredi dneva v smokingu (smoking je seveda

nekaj posebnega, saj sta ga prav zame naredila Marko in Dragana, tako da vsaj nisem videti kot natakari). Naokrog iščem Diega. Brez problema in brez prepustnice pridem v hotel *Majestic*, ki ga oblegajo oboževalci filmskih zvezd. Na recepciji srečam Jamie Lee Curtis, stopim do nje in ji podam roko, ter ji rečem, da sem si jo vedno želel spoznati. Prijazno se z menoj rokuje in izmenjava nekaj vljudnostnih fraz. Okrog naju se nabere gruča paparazzov (foto zvezdolovcev) in ker me ne poznajo, a se jim zdim pomemben, se po meni vsuje plaz flešev. Isto se zgodi v *Carltonu*, kjer me takoj obda gruča fotografov, tako da se prav težko prebijem do Diega, ki se moji zadregi le nasmihla. Opazim, da ni v smokingu, in ga pošljem v hotel ponj. Projekcija filma **Pen Pals** (Cinemabeam project) je mimo in Diega ni od nikoder. Japonci nas po kratkem čakanju na Diega odpeljejo na neki grad, 9 km iz Cannesa, kjer je na večerji okrog sto ljudi (jedla se je večinoma morska hrana od sushijev do jastogov in ostrig na različne načine). Nisem razumel, zakaj nas z večerjo malce priganjajo, dokler niso lakaji hitro pospravili miz in stolov in je na cocktail party v isti prostor prišlo še okrog 1500 ljudi, ki jih je streglo vsaj 250 livriranih natakarijev. V moje srce so se prikradli majhni frustki, ki so se na ves glas drli: »*Vinci, kako si majhen*«, in to kljub temu, da sem bil večji od 4/5 vsaj za eno glavo. Z Bobom se poča-

si pobereva nazaj v Cannes in tam v *Petit Carltonu* med množico ljudi, ki zaseda kompletno križišče, pričakava zoro.

DAN 4

Zbudi me telefon. Kliče Paul (Lichtman) iz Amsterdama in mi pove, da prihaja zvečer in da naj ga poberem v hotelu *Casino Royal*, češ da greva na večerjo. Vzajem si relativno prost dan in razen par telefonov ne opravim ničesar. Preberem si članek v *Moving Pictures* o meni in mojem filmu. Pohvalno. Ob 8.00 sem v Paulovem hotelu. Portir mi spuli avtomobilske ključke iz rok, čeprav mu govorim, da bom tu le pet minut. S Paulom se odpraviva v majhno ribjo restavracijo, kjer govoriva o strategiji najinih poslov v Cannesu. Večerja traja le 45 minut, nato pa

se kratko sprehodiva po hotelih *Majestic*, *Noga Hilton* in *Carlton*, kjer so stacionirani raznorazni producenti, kupci in prodajalci filmov in pa igralci ter bogataši, ki jih vleče zvezdni prah. Po dveh urah obiskov imam cel pok vizitk in počutim se kakor ciganski medved, ki ga njegov lastnik vleče naokrog in razkazuje njegove plesne umetnosti. Situacije na Balkanu! V hipu v rokah drži beležko in kratek intervju (ki nato izide naslednji dan) je v teku. Nasploh je odziv ljudi na reference, s katerimi razpolagam, zelo pozitiven. To mi vliva samozavest in komunikacija z vplivneži in denarniki je lažja. V *Carltonu* srečava Diega in novinarko Radia Slovenija Živo Emeršič ter tam z njima spijeva kavo, nato pa narediva še krog po Cannesu in srečava še nekaj Paulovih partnerjev.

DAN 5

Naročam kaseto **Babice** po telefonu. Za sredo je napovedana večja video projekcija za ameriške koproducente. Po nekajurni telefoniadi, kako naj kaseto čimprej pride v Cannes, se odpravim do *Carltona*, kjer je v sobi 371 lociran moj *World sales* agent. Vzajem nekaj press materiala in povedo mi, da je film zaenkrat prodan v sedem držav. S Paulom se dobiva v evropskem paviljonu ravno v času, ko ima Wim Wenders tam okroglo mizo o evropskem filmu. Izmenjava si materiale in Paul me povabi na party *Stephena Paula*, ki se bo zgodil v restavraciji *Long Beach*. Paul odide, sam pa poskusim prisluhniti okrogli mizi, vendar me prestreže Robert Nixon z vabilom za *Robert de Niro party*. Odpravim se na pozno kosilo in tam srečam Staphany, kitajsko dekle, ki je zaposlena pri moji agenciji. Dan prej je bil v *Petit Carltonu* Spike Lee, ki je lastnoročno delil majice Malcolm X, tako da vsi natakariji nosijo te majice. Odpravim se v hotel, se preoblečem in grem iskat Paula, s katerim odideva na party. Tja prispeva med prvimi, vendar to ni takšen problem, saj so tam »sami domači« hollywoodski prijatelji. Počasi se družina zbira in med njimi so zveneča imena kot gospod Golan, gospod Krishna in nekaj znanih TV imen. Posedejo nas za dolge mize pod šotorom na peščeni plaži in

nam postrežejo s hrano. Sedim poleg gospe Marine Švabič, lastnice večje distribucijske hiše v Los Angelesu. Priznati moram, da so hollywoodski partiji na moč dolgočasni: poleg dogovorov za sestanek naslednjega dne in običajnih drobnih pogovorov se ne zgodi prav nič. Opravičil sem se družbi in odšel na *Robert de Niro party*, ki je bil mnogo bolj sproščen. Bob me je predstavil de Niru in pet minut tremoznega pogovora, v katerem mi je Robert povedal, da bo svoj naslednji film režiral, je prehitro minilo. Na taistem partiju je bil tudi Kusturica, vendar naju ni nihče predstavil.

DAN 6

Sestanki, sestanki, sestanki. Morda bi si celo želel ogledati kakšen film, vendar je dopoldne preutrudljivo. Kredit, ki sem si ga s svojimi talenti nabral, mi odpira vrata v Ameriko. Ponudili so mi celo režijo neke TV serije v L. A. V neki restavraciji srečam Silvana Furlana, Zdeneta Vrdlovca in Zorana Pistotnika. Skupaj spijemo kavo. Zvečer sem povabljen na večerjo v *Moulin de Mougine*, zelo ekskluzivno restavracijo v okolici Cannesa. Ko s Paulom prideva do tja, sem zopet prijetno presenečen. Gostitelj je agent Gypsy Kingsov, v družbi pa so še producent **Botra**, glasbeni producent **Absolute Beginners** in pa Sharon Stone. Za sosednjo mizo sedijo igralca Tim Roth in Harvey Keitel in pa še nekaj slavnih imen iz glasbene industrije. Ko pri neki drugi mizi izvedo, da sem iz Slovenije, sta naši skupni temi Jure Franke (ki ima hišo na zahodni obali) in Andrej Šifrer, ki je med vojno v Sloveniji skupaj s par prijatelji vedril na tujem. Najcenejša steklenica vina od približno devetih vrst, ki smo jih pili ob večerji, je stala 560 \$.

DAN 7

Celo dopoldne preždim na telefonu. Kasete iz Slovenije še vedno ni. Odpovem projekcijo in del popoldneva preživim s slovensko delegacijo (Jelka Strgel, Živa Emeršič, Silvan Furlan, Vasja Bibič, Miha Brun). K mizi pride tudi Vesna Marinčič, vendar se verjetno zaradi mene vsede par miz stran. V *Carltonu* zvem, da se je film prodal v devet držav.

DAN 8

Kasete še vedno ni. Kljub temu opravim nekaj sestankov. Diskutiramo o glavni ženski vlogi za naslednji film. In zopet prosto popoldne. Nimam volje oditi na film *Turturra* in ga prešpicam. Zvečer srečam Stojana Pelka, ki mi ponudi, da dnevnik iz Cannesa objavim v *Ekranu*, ter mi pove, da me išče Diego. Diega najdem v *Petit Carltonu*. Diego ima dovolj zvezdnega blišča in ker ve, da se naslednjega dne odpravljam domov, se ponudi za spremljevalca. V soboto zjutraj naj bi odšel slikat vojno v Sarajevo.

DAN 9

Plačam hotel in v recepciji čakam kaseto, ki sem jo uspel izslediti skozi *DHL*. Kaseto pride ob enih. S prtljago v avtu se še zadnjič odpeljem v Cannes in končno opravim projekcijo. Še zadnje formalnosti, poslovim se od svojih Japoncev in od Paula, ki odide v Kijev. Srečava se z Diegom in ob 22.00 odideva v Ljubljano.

VINČI VOGUE ANŽLOVAR

FOTO: DIEGO ANDRES GOMEZ